

Isän Kääntyminen Lapsensa kautta.

Saksan kielestä suomeksi muutettu.

Gräs Baroni Saksan maalla eli ilman Jumalata, ja kuolemaa ja ijankaikkisuutta ajattelemata. Hän heitti kokonansa sekä julkisen Jumalan palveluksen, että kaiken kotihartauden. Hän aikoi myös lapsensa, kaksi tytärtä, toinen 9 ja toinen 7 vuoden iästä, kaswattaa ilman opetusta Jumalallisissa asioissa, ja erinomattain rukouksessa, jonka hän piti peräti tarpeettomana ja lapsellisena. Hänen Jumalan pelwossa kaswatettu puolisonsa itki tästä usein hiljaisuudessa. Koska Isä usein oli reissussa, käytti hän Isän poisolemisen puhumaan lapsillensa Jumalan rakkaudesta Kristuksessa Jesuksessa ja tekemään Jesuksen nimen rakkaaksi ja kalliksi heidän sydämmillensä; Ja Herra palkitsi hänen äitin-rakautensa niin näkyväisesti, että jokainen, kuin tunsi Isän mielen, ihmetteli usein Lasten sopivia ja kunnia puheita. Isä koitti kyllä, mitä hän taisi, poisrepää äidin kristilliset istuttamat lasten sydämmistä; mutta hän näki suuressa mielifarwandella, ettei hän siinä onnistunut, ja heitti koko asian sillensä, toivoen että lapset vanhemmaksi tultuansa, hänen johdatuksensa kautta saisit järjellisenmään mielen.

Hän lähti kerran molempien lastensa kanssa erästä sukulaista naapuristossa tervehtämään. Taksan tullessa, päivän pimitessä heitti wainut kumoon. Lapset pääsivät sattumata, mutta Isän käsiwarssi taittui, ja hänen päänsä sai waarallisen turmion. Hämmästyneenä ja hädässään huusi hän: Jesus armahakoon! Se seitsemän wuotinen lapsi sanoii itkien: Katkos Isä, nyt sinä huudat Herraa Jesusta, jonka nimeä et kärsi kuullakaan! Hän on sinua wisstiin auttawa. Mutta pidä Hänen wain rakkana. Isä ei wastannut mitään, mutta se lapsellinen manaus tunki sywästi hänen sieluunsa. Kohta kotia tultuaan lähetti hän noutaan läsnä asuwan Lääkäriin. Tämä koetteli hänen haawojansa, ja antoi sairaan ymmärtää waaransa.

Taittuneen käsiwarren parantaminen omistui, mutta haawat päässä saatto Lääkäriille paljo waiwaa, ja sairaalle kowan, pitkällisen kärsimisen. Sairastaessaan katseli hän pientä tytärtänsä erinomafella rakkaudella, eikä taitanut khyneleitänsä pidättää, niin usein kuin lapsi hänen luoksensa tuli. Kerran suuteli hän lasta ja kysy: Rakas lapseni, pidätkö sinä Jesuksen rakkana?

Lapsi: Jaa Isäni, minä pidän Hänen sangen rakkana.

Isä: Minkätähden siis?

Lapsi: Sillä Hän pitää ihmiset ja erinomatain lapset niin rakkana.

Isä: Mistä sen tiedät?

Lapsi: Ossi Trowa, joka monasti poisollessas äitiin tykö tuli, on usein puhunut Jesuksesta ja yhdestä kirjasta meille Hänestä lufenut.

Isä: Duko se Hroua sinulle sanonut, että sinun pitää häntä rukoileman?

Lapsi: Jaa, hän on sen sanonut.

Isä: No, rukoiletko sinä Jesta?

Lapsi: Jaa! Isäni, minä rukoilen Häntä jokapäivä.

Isä: Mitä rukoilet sinä siis?

Lapsi: Että Hän olis minulle ja Sinulle ja Äitilleni ja Sisarelle ja kaikille ihmisille armollinen, ja antais meille paremman sydämmen. Äitille on Hän jo antanutkin hyvän sydämmen.

Isä suuteli lasta ja käski hänen menemään sisarensa tykö, mutta itseksään ajatteli hän: Et sinä ole koskaan rukoillut lapses edestä; Sinä pilkaat kaikkia rukouksia. Ja lapsi rukoilee isänsä edestä ja tuntee itsensä siitä autuaana! O, Että lapsen pitää Isäänsä neuvoman ja viiseman.

Minun Jumalani, tahdotko sinä minua lapseni kautta tyköks kutsua? Minä olen waestanut Jumalottomain tietä! Jos sinä taidat, niin anteeksi anna minulle, ja käännä minua!

Koska Läkäri vielä aina ilmoitti Sairaalan vaaralliseksi, niin tunsi Sairas suuren ahdistuksen ajatellessa kuolemata ja Tuomiota. Ennen oli hän usein sanonut: Joka pelkää kuolemata hän osottaa häpiällisen kehnouden, ja joka pelkää tuomiota hän osottaa pahan oman tunnon. Miehen tulee miehenä olla, ja taitaman rohkiasti astua sekä Jumalan ja ihmisten silmäin eteen. — Nyt ei hän puhunut enää niin. Suulla sanomata, puhu hänen muotonsa salaisesta ja sydäntä kalvavasta pelvosta. Hänen puolisonsa, joka hellällä

1
rakkaudella häntä holhoili, luuli sen selkiästi näke-
wänsä hänen sielussa, waan ei uskaltanut sitä
häneltä kysyä; hän rukoili ainoastaan hiljaisuudessa
ja ahkerasti hänen edestään. Lapsen, erinomattain
se iloisa, seitsemän vuotinen Tytär tuliwat usein
kotiin Isänsä tykö, ja ilahuttivat häntä lapselli-
sillä kysymyksillään ja vastauksillaan. Niin tuli
sama lapsi kerran aamulla juosten Isänsä tykö ja
huusi: Isäni! minä olen sinusta nähnyt unta.

Isä: Mitä siis lapseni!

Lapsi: Hywin kauniin unen. Kules nyt Isäni! Minä uneksin että sinä kävelit minun kanssani suuressa yrttitarhasssa. Yhtä äkkiä lankeisit sinä ja loukkaisit itses kuolleeksi. Minä huusin suurella äänellä, mutta ei kukaan kuullut, sillä ei yrttitarhasssa ollut yhtäkään ihmistä. Minä huusin aina enemmän: Ah! rakas, rakas Jumala! rakas Herra Jesu: auta minun Isääni! Samassa näin minä ihmeekseni yhden ystävällisen, sangen kauniin miehen tulewan, hänen kaswonsa ja waatteensa loistit sanomattomasti kirkaasti, vielä paljon kirkaammin, kuin sinun kultafellos. Hän otti minun käteeni, ja suuteli minua ja sanoi: Lapseni, elä itke, minä tahdon antaa sinun isääs. Tartu nyt hänen käteensä, niin hän herää ja nousee ylös. Minä otin kohta sinun kätees, ja samassa aukasit sinä silmäsi, ja tulit jälleen eläväksi ja warsin terveeksi. O! Rakas Isäni, et usko, kuinka minä nyt olen iloinen. Sinä tulet wissiin terveeksi, koska minä sinusta niin kauniin unen näin, ja koska Jesus sinua niin rakastaa. Nä itki iloiten lapsensa puheesta, Jumala sinutkoon sinua rakas

lappi, sanoi hän, pufertaen häntä syliinsä. Jos Jumala minun terveeksi tekee, niin tekee hän sen raffaudesta sinua kohtaan. Hän piti ja kätti lapsen sanat sydämessään. Hän löysi tässä unessa niin paljon opettavaa ja manawaa, ettei se koskaan hänen mielestänsä mennyt. Muutamain päivän kuluttua, anto hän tykönsä kutsua Pitäjän Papin, jonka tuloa hän siihen asti aina oli estänyt. Herra Pastor, sano hän hänelle; minä tunnen nyt ensi kerran tarpeen puhua teidän kanssanne. Minä olen, niinkuin näette ja lääkäri luulee, hywin waarallisesti kipeenä. Minä tunnen itse ruumiissani jotakin, kuin minun waarastani todistaa. Mutta minä tunnen myös sielussani peräti toiset liikunnot, kuin minun terveessä tilassani. Silloin nauroin minä niitä, kuin kuolemaa ja tuomiota pelkäävät. Mutta minä tiedän nyt, mitä pelko tahtoo sanoa. En minä koskaan ole tahtonut rukoilla; D, jos minä nyt taitaisin sitä tehdä. Mutta mitä rukous minua nyt enää auttaa! Eikö hän Jumala pitäs sitä pilkana minulta, koska minä ennen olen sitä tarpeettomaksi ja mitättömäksi naurannut? Rukoilkaa te minun edestäni, teidän hurskaata rukouksenne on Herra kuulewa. Pappi vastais: Hyvä Herra! Jos meidän syntimme olis kuinka monet, niin on kuitenkin Jumalan armo paljon suurempi. Tunnuksia pilkanne syniikki. Rukoilkaa nyt ensi kerran että teidän syntinne teille anteeksi annetaisiin. Pappi lankeis nyt polwillensa, ja rupeis liikutetulla sydänmellä ja wettä wuotawilla silmillä yksinkertaisesti mutta hartaasti rukoilemaan. Sitten otti

hän wirsi = kirjansa ja luki heliäliä ja hartaalla äänellä yhden wirren syntein anteeksi saamisesta. Sairas raukesi latteraan itkun. Hän tarttu Dpettajan käteen, puristi sitä kiittäen, ja pyysi häntä jälleen pian tulla tykönsä. Toisena aamuna ilmoitettiin hänelle että Pappi oli tullut. Antakaat hänen kohta tulla sisälle huusi Sairas palvelioitten ihmieksi. Terwe tultua, rakas hyvä Herra Pastori, sano hän ystävällisesti hänelle; Te oletta totinen Sielun = paimen, koska ette ylönnama minua, ehkä paljon olis siihen syhtä. Tänä yönä on paljon muutosta minusa tapahtunut. Minä näen nyt minun harha tieni, ja sen kadotuksen, jonka reumalla minä olen seisonut. Minä olen nyt rohjemut lähestyä syntisten Wapahatajaa, jonka teidän wirtenne eilen, niin rakkaudesta rikkaana eteeni asetti; ja minulle tuntu niinkuin ääni sydämessäni olis sanonut: Nouse ylös, sinun syntis owat sinulle anteeksi annetut. Mutta kohta oli, niinkuin toinen ääni olis minusa huutanut: Sinä petät itsiäs, Jumala on paljon kauwempana sinusta, kuin että hän taitais sinua kuulla. Tästä tunsin minä taas kowen kauhistuksen. Sanokaa rakkain Herra Pastori, mitä minun tulee tehdä?

Pappi wastais: Jos teidän sydämmenne kieltää ja epäilee, niin antaka Hänen Sanansa olla teille wahwempi, Jesus Kristus ei ole ketään, kuin Hänen tykönsä on tullut, pettänyt, eikä sallinut petetyksi tulla. Ja hänen rakkain Dpetuslapsensa sanoo: Jos sydämemme meitä kadottaa, niin on Jumala paljon suurempi, kuin meidän sydämemme. Kuulkekaa Häntä, etkää sy-

däntänne kuullelko! Hän on sama eilen ja tänäpäinä ja ijanfaikkisesti. Ei kukaan tule häpiälle, joka Häneeseen uskaltaa ja Hänen armoansa toivoo. Minä kiitän teitä suuresti sano Sairas; minä uskon ja tunnen että teidän sanosisjanne on totuus.

Raskaan, unettoman yön perästä vastaanotti hän rakkaasti, sitä jälleen hänen tykönsä tulevaa Dpettajaa; Oli jonkuun heiken hiljaa, ja kyysi sitten wakoalla äänellä: Olenko minä mahdolliuon saamaan Pyhää Ehtoollista? Uskallatteko sen minulle antaa?

Jaa, minä uskallan wastais Pappi; Se on juuri senfaltaisille, kuin te olette, Wapahajalta asetettu.

O, Kiitos Jumalan, sano Sairas, cataakaa siis, hyvä Herra Pastori, se pyhä ateria, minulle ja minun rakkaalle, huraskaalle puolisoolleni huomena edellä puoli päivän! Minun haluni sitä saada on suuri.

Pappi tuli määrättyllä ajalla ja anto molemmille Herran Ehtoollisen kiifuttawan rukouksen ja rippi-saarna puheen jälkeen, ja Sairas todisti itse että hän sanomattomasti suloisella tawalla tunsi Jumalan armon läsnä olemisen.

Siitä päivästä asti oli suuri muutos sairaan kanssa kaikille nähtävä. Hänen hurskas puolisonsa tunsi itsensä ilosta ja kiitollisuudesta Jumalata kohtaan niinkuin uudistetuksi.

Se seitsemän wuotinen Tytär, sano yhtenä päivänä Isälle: Isäni, sinä näytät nyt niin iloiseksi ja tytywäiseksi. Totta pidät sinä nyt Jesuksen rakkaana, ja sinä tulet wissiin jälleen terweeksi? Isä uti, syleili lasta, ja sano: Jaa! minun omi rakas lapseni, minä pidän Hänen sangen rakkaana; ja minä uskon ja toiwon että hän minun tältä

erältä jälleen terweeksi tekee. Silloin tahdomme me, Aitis ja Sifares, ja sinä ja minä häntä oikein ilwan rakastaa. Lapsi juoksi ilolla pois ja puhui äidille, mitä Isä oli sanonut.

Sairas parani päivä päivästä, ja pikemmin kuin Lääkäri oli toivonutkaan, niin että hän kuuden viikon perästä taikii wapaasti käwellä ulkona.

Kääntymisensä osotti hän totiseksi. Hänen rakkaampi työnsä oli rukouksilla ja puolisonsa kanssa, puhua Jumalan uloslanomattomasta rakkaudesta Kristuksessa Jeesuksessa. Pastorin kanssakäymineä ja saarnat oli hänelle nyt ilo ja sumaus. Nuorontytärtänsä rakasti hän suuresti, ja hänen kanssapuheensa oli hänelle niinkuin lohdutus ja wirwoitus wäsyttävien wiraan toimitustensa jälkeen. Hänen huoneensa oli nyt rauhan maja, ja yksi rukoushuone pyhitetty Herralle ja Hänen palvelukseensa. Pyhää Raamattua, Sionin wirsiä ja muita hengellisiä kirjoja luki hän jokapäivä. Ne molemmat lapset ylöskaswoivat Herran nuhteessa, ja tuntemisessa ja rakkaudessa ja wanhuuskauudessa Jumalalle kunniaksi. He naitiin molemmat kristillisiltä Kartanon-haltioilta, ja elääwät vielä onnellisina puolisoina, rakkaina äitinä ja onnettomien ja orpoen hywäntekijöinä. Isä kuoli vuonna 1809 nöyränä, uskowaisena Kristittynä, wahwalla toiwolla ijankaikkisesta elämästä ja lapsen oikeudesta Isän tykönä, perustettuna ainoastaan Jeesuksen Kristuksen täydellisen anjon päälle.

Sämeentunnusja, painettu G. Nordenswanilta, wa 1849.

Dmalla kulungillansa.

Imprimatur. J. U. Wallenius.

MSB 39013

317. VII. 105.

